

RIMSKI VOJNIČKI DIPLOM IZ BIJELE CRKVE KOD RAČE (KOTAR MITROVAČKI).

Koncem svibnja 1896. momci mitrovačkoga ribara Adama Salzmana, loveći ribu blizu nekadašnjega čardaka Bijele crkve, jedno 3 kilometra na zapad od Rače (kotar mitrovački), mrežom iz Save izvadiše tučanu ploču sa napisom na obje strane. Bila je to jedna — i to druga — ploča rimskoga vojničkoga otpusnoga diploma, od kojega na str. 3. priopćujem autotipijske slike u po prilici $\frac{2}{3}$ naravne veličine. Prvu vijest, da je ovakov spomenik nađen, dobio je pisac ovih redaka uz prijepis napisa od g. Nubera u Osijeku, ali isti nije htjeo priopćiti ni nalazišta ni nalaznika, jer je sam kanio ploču kupiti. Međutim u skoro dobi ravnateljstvo arheološkoga odjela narodnoga muzeja pozitivnih vijesti o tom našašću, najprije od rodoljubnoga ljekarnika g. Stjepana Czeisbergera, a zatim od revnoga muzejskoga povjerenika g. Ignjata Junga, tako da se je moglo pobrinuti, da mu ovako zanimiv i rijedak predmet ne izmakne. Muzejski ravnatelj, ne počasiv časa, zamoli oba gospodina, da se pobrinu, kako bi se ovaj spomenik za narodni muzej nabavio. Hvale vrijednom pripravnosti obojica se primiše posla, koji je u tomu slučaju bio dosta težak, jer im se je valjalo boriti protiv tvrdokorne sebičnosti i privatne konkurencije, koja je bila naperena protiv našega zemaljskoga zavoda. Ove nepovoljne prilike prouzročiše, da se je za ovaj, doduše rijetki, ali nepotpuni spomenik, morala platiti dosta znatna svota od 50 forintih.

Do godine 1893., kada je izišao treći sveščić suplemenata k trećemu svesku sbornika latinskih napisa, što ga berlinska akademija pod naslovom *Corpus inscriptionum latinarum* izdaje, bilo je poznato 97 rimskih vojničkih diploma, koji padaju u doba od godine 52. (Klaudije I.) do 301/5 (Dioklecijan i njegovi drugovi). Spomenici ove vrsti legalizovani su prijepisi carskih edikata, kojima se islužnim vojnicima¹ i njihovim potomcima podijeljuje rimsko građansko pravo i zakonitost braka (*conubium*) sa ženama tuđega (peregriinoga) staleža, koje bi imali u času, kada im je građansko pravo podijeljeno ili s onima, koje bi si kasnije uzeli. Na svakomu ovakovomu diplomu na prvomu je mjestu ime carevo u nominativu, sa svim imenima i naslovima, što ih je običavao rabiti, zatim su naznačeni vojnički odjeli, kojima su pripadali dotični vojnici i formula, kojom se je izreklo, da im se podijeljuje građansko pravo i *conubium*. Na to slijedi datum edikta, ime vojnika, za kojega je prijepis učinjen, uz oznaku njegova vojničkoga odjela i rodnoga mjesta, katkada i imena članova njegove obitelji i konačno oznaka mjesta u Rimu, gdje se je originalna isprava nalazila. Na drugoj posebnoj

¹ Služba je trajala kod brodovlja 26 godina, u pomoćnim četama (*auxilia*) 25 godina, kod

legionaraca 20 godina, a kod pretorijanskih kohorata 16 godina.

stranici zapisana su imena svjedoka, koji posvjedočuju tačnost prijepisa. Tijeh je imena obično bilo sedam, ali ih ima kadšto i više.

Svaki vojnički diplom sastoji od dvije ploče, na kojima je bila cijela isprava dva puta zapisana; jedino imena svjedoka zapisana su samo jedanput. Obije ploče spojile bi se tako u jednu cjelinu, da bi se položile jedna na drugu, a kroz neke rupe u njima provukla bi se žica, koja bi se na jednoj od vanjskih strana zapečatila. Autentičnim se je smatrao onaj prijepis, koji se je nalazio iznutra, a izvana se je duplikat napisao s toga, da se ne mora u svakom slučaju potrebe uklanjati pečate i žicu.

Vojnički diplom, važni i kao juridični spomenici, pružaju nam vanredno mnogo građe navlastito za proučavanje, kako su bili razmješteni pojedini vojnički odjeli po pograničnim pokrajinama ogromne rimske države. Ali ima tu i drugih podataka historijske, antikvarne i filologijske naravi, za koje katkada baš jedino iz ovijeh spomenika doznajemo.

U Rimu su se carski edikti, kojima se je otpuštenim vojnicima tuđega (peregrinoga) roda podijelilo građansko pravo i *conubium*, u starije doba pričvršćivali na hramu božice vjernosti rimskoga naroda (*Fides populi romani*) na Kapitolu i u njegovoj blizini. Ako ne prije, a ono sigurno barem počam od godine 90¹ nalazili su se na zidu iza Augustova hrama kod Minerve (in muro post templum divi Aug(usti) ad Minervam).

Diplom iz Bijele crkve, kako već rekoh, nije potpun. Nađena mu je samo druga ploča; prva, na kojoj je bio početak obajuh prijepisa carskoga edikta, nije se našla. Zato ne doznajemo ni za ime cara, koji ga je izdao. To baš ne bi bila osobita nesreća, jer bi se to redovito dalo ustanoviti i iz druge ploče, na kojoj je zabilježen datum. Nesretnim slučajem naš spomenik baš u datovanju ima jednu osebinu, koje na nijednomu drugomu njegove vrsti nema. Prepisač je naime zapisao doduše dan i mjesec (*idibus febr(uariis) = 13. veljače*), kada je isprava izdana, ali je zaboravio zabilježiti imena konzula, po kojima bi se barem redovito dala ustanoviti godina i ime vladara, koji ju je izdao. Ipak ima u samom napisu jedan podatak, koji nam dopušta, da spomenik barem približno datujemo. Taj je podatak oznaka, gdje se je original isprave u Rimu nalazio, a iz te se oznake mora doći do zaključka, da je diplom iz Bijele crkve ili najstariji od svih, koji su nam se sačuvali ili barem jedan od najstarijih.

Original naše izprave bio je *Romae in Capitolio in aede Fidei p(opuli) R(omani) laterae sinisteriore extri(n)secus*. Veoma sličnu oznaku ima jedino još najstariji dosele poznati diplom, što ga je izdao car Klaudije I 11. prosinca 52. godine za Spartika.² Hram *Fidei populi Romani* na vojničkim se diplomima spominje samo još tri puta, naime godine 80³ i 86⁴ i 5. Iz Klaudi-

¹ Zadnji poznati vojnički diplom, kojemu se je original nalazio blizu hrama božice *Fides*, od godine je 86.

² In *Capitolio aedis Fidei populi Romani parte dexteriore*. CIL. III. p. 844. D. I.

³ In *Capitolio post aedem Fidei p. R. in muro*. CIL. III. p. 854. D. XIII.

⁴ In *Capitolio post tropaea Germanici quae sunt ad aedem Fidei p. R.* CIL. III. p. 856. D. XVIII.

⁵ In *Capitolio post tropaea Germanici in tribunali quae sunt ad aedem Fidei p. R.* CIL. III. p. 857. D. XIX.

CAELIBESSENT CUM IIS QVAS POSITA
 DVXISSENT DVMTAXAT SINGVLLI SINGVLLAS
 IDIBVS FEBR
 COHORT II HISPANORVM CIVI PRAEST
 C CAVARIVS PRISCVS
 EQVITI
 DASENTI DASINI F CORNACI
 ET LORAE PROSDI FILIAE VXORI EIVS
 ET EMERITOE EIVS
 ET I VRVNAE FILIAE EIVS
 ET I MERITAE FILIAE EIVS
 DESCRITVM ET RECOGNITVM EX TABVLAE NEAE
 QVAE FIXAT STROMAE IN CAPITVLLVNAE DE
 FIDEI ORIA TERE SINISTERTORE
 EX IRISECVS

L VITELLIO Q VIBI T GRATI C ANTISTIS T FER LII A GOSCELLI M IULIENI	SOSTIANI SANRICOI VA INTIS MARINI ADINTORIS S VCESSI PRIMI
---	--

Sl. 1. i 2. Rimski vojnički diplom iz Bijele crkve kod Rače (kotar mitrovački).

jevoga diploma dalo bi se zaključivati, da su se ove isprave najprije pričvršćivale na samom hramu božice Fides, a kasnije, kada na njemu nije više mjesta bilo, na drugim sgradama u neposrednoj mu blizini. Diplomi XIII., XVIII. i XIX. za davanje našega spomenika stoga više ne mogu biti mjerodavni, što im se originali nisu kao njegov nalazili na samomu hramu božice Fides. Diplom iz Bijele crkve mora dakle ili da je stariji od godine 52., koje je izdan Klaudijev diplom za Spartika, ili da pada između 52. i 60. godine. Potonje je godine izdan po dobi dosele drugi diplom, Neronov za Jantumara, koji se je nalazio in Capitol(io) ad latus sinistr(um) aedis thensar(um) extrisecus.¹ Protiv nazora, da bi diplom iz Bijele crkve mogao poticati još iz Klaudijeve dobe, govori, što u njemu nema nijednoga od ona tri slova, što ih je car Klaudije u rimskom pravopisu uveo. Nema ih doduše ni u diplomu od godine 52., te stoga Bücheler² misli, da je taj prijepis učinjen iza smrti cara Klaudija († 12. listopada 54.), kada je njegov pravopis opet napušten. Teško da ću stoga pogriješiti, rekнем li za diplom iz Bijele crkve, da je zapisan najkasnije za vladanja cara Nerona (54—68 posl. Kr.), i to vjerojatno prije 2. srpnja 60. godine; mogućnost, da potiče iz dobe cara Klaudija ili dapače i kojega od njegovih predšastnika nije dakako također izključena.

Tučana ploča, na kojoj je zapisan naš diplom, 0'181 m. je duga, 0'151 m. široka i 0'003 m. debela. Kako je dugo bila u vodi, uhvatila se je na njoj samo mjestimice patina tamne boje. Spram sredine ima gore i dole po jedna omanja rupica, a još dvije se nalaze u uglovima jedne od dužih stranica. Ove su rupice služile, da se kroz nje provuče žica, kojom su se obje ploče diploma zavezale. Na stražnjoj strani u sredini koso su prikelnjene dvije 0'15 m. duge i 0'011 m. široke pločice, koje zatvaraju 0'025 m. širok prostor (the ca), u kojemu su se nalazili uzlovi žice i pečati svjedoka.

Na nutarnjoj strani ploče nalazi se konac edikta, koji se odnosi na conubium. Napis glasi:

Na nutarnjoj strani prve ploče:

[. iis qui militaverunt in quinis et vicenis pluribusve stipendiis emeritis dimissis honesta missione, quorum nomina subscripta sunt, ipsis liberis posterisque eorum civitatem dedit et conubium cum uxoribus, quas tunc habuissent, cum est civitas iis data, aut, si qui³]

Na nutarnjoj strani druge ploče:

caelibes essent, cum iis, quas postea duxissent dumtaxat singuli singulas.

Idibus Febr(uariis).⁴

Cohort(is) II. Hispanorum, cui prae(e)st C(aius) Cavarius Priscus, equiti Dasenti Dasmeni filio) Cornac(o) et Iorae⁵ Prososi

¹ CIL. III. p. 845. D. II.

² De Ti. Claudio grammatico p. 31.

³ Dovle sam nadopunio tekst isprave, ispu-

stivši naravski ime cara, vojničkih odjela i njihovoga vojvode.

⁴ Tu su ispuštena imena konzula one godine

⁵ Moglo bi se čitati i Lorae.

filiae, uxori eius et <A>¹ Emerito, f(ilio) eius et Turunae, filiae eius e[t]² [E]meritae³, filiae eius.

Descriptum et recognitum ex tabula aenea, quae fixa est Romae in Capitolio in aede Fidei p(opuli) R(omani) latere sinisterriore ex[t]ri(n)secus.⁴

Na vanjskoj strani druge ploče:

L(ucii) Vitelli(i) Sossiani
 Q(uinti) Vibi(i) Saurici⁵
 T(iti) Graiti(i) Valentis⁶
 C(aii) Antisti(i)⁷ Marini
 P(ublii) Servili(i) Adiutoris
 A(uli) Cascelli(i) Successi
 M(arci) Heleni(i) Primi.

Diplom iz Bijele crkve bio je izdan za jednoga konjanika druge hispanske kohorte, kojoj je bio zapovjednikom Gaius Cavarius Priscus. Iz epigrafskih spomenika znademo, da je druga hispanska kohorta godine 60. bila u Iliriku pod Lucijem Salvidijenom Salvijanom Rufom, a prefekat da joj je onda bio Gaius Caesius Aper.⁸ Od godine 80.—85. bila je u Panoniji, i to godine 80. pod Titom Atilijem Rufom⁹, a godine 84. i 85. pod Lucijem Funisulanom Vettonijanom.¹⁰ Godine 99. nalazimo ju u dolnjoj Moesiji pod Q. Pomponijem Rufom,¹¹ a god. 108. u Daciji.¹² Vjerojatno je, da je druga hispanska kohorta pripadala panonskoj vojsci. Njezina prisutnost u dolnjoj Moesiji godine 99. biti će možda u savezu sa dislokacijama vojničkih odjela prije Trajanove prve vojne protiv dačkoga kralja Decabala (g. 101.—102.), a godine 108. nalazila se je u Daciji iza druge Trajanove vojne (g. 105.—106.), pri kojoj je po svoj prilici također učestvovala.

Diplom iz Bijele crkve bio je prijepis, učinjen za Dasenta, sina nekoga Dasmena, koji je bio rodom iz Kornaka (današnji Sotin u srijemskoj županiji). Uz ovoga čovjeka sa posvema barbarskim imenom, koje nam je ovako i slično poznato iz rimskih podunavskih pokrajina i iz Dalmacije, spominju se njegova žena Iora (ili Lora), kći nekoga Prosošija, sin Emeritus i dvije kćeri Turuna i Emerita koji su svi zajedno sa Dasentom dobili građansko pravo. Emeritus i Emerita možebiti su bili blizanci, koji se rodiše, kada im je otac već bio iz službe otpušten (emeritus), ali još prije, nego što mu je izdan ovaj dekret.

¹ Ovo A ispred riječi Emerito ne može biti kratica za praenomen Aulus, jer Emeritus nije mogao imati rimskoga praenomena prije, nego što je imao rimsko građansko pravo. Valjda je tu rezbar načinio pisarsku pogrešku, koju je ispravio prekriziv suvišno slovo, kako se na ploči jasno vidi.

² Na ploči je pogrešno ei.

³ Na ploči je pogrešno Imeritae.

⁴ Na ploči je pogrešno exirisecus.

⁵ Na kraju između prvoga i drugoga retka urezan je znak X, koji valjda ništa ne znači.

⁶ Na ploči je pogrešno Valintis.

⁷ Na ploči je pogrešno Antists.

⁸ D. II. CIL. III. p. 845.

⁹ D. XIII. CIL. III. p. 854.

¹⁰ D. XVI. i XVII. CIL. III. p. 1963 i 855.

¹¹ D. XXXI. CIL. III. p. 1971.

¹² Napis u Vršcu CIL. III. 6273.

Imena svjedoka nisu iz nijednoga od dosele objelodanjenih diploma poznata.

Diplom iz Bijele crkve nije prvi, koji se nalazi u zbirkama arheološkoga odjela narodnoga muzeja u Zagrebu. Od prije se tu već nalazi kao dar Andrije Torkvata Brlića ulomak jedne ploče iz Grabarja kod Broda na Savi od $14/30$ travnja 71.¹ i potpuni diplom iz Ilače u Srijemu od 5. rujna 152.², koji je darovao ostsječni inžinir Teodor Kušević Blacki.

Dr. Josip Brunšmid.

¹ Vespasianus lense f. D. X. (VIII.) CIL. III. p. 851. i 1960. Ljubić Inscr. quae Zagrabiae in mus. nat. asservantur p. 53.

² Pius C. Valerio Dasio. Brunšmid u Viestniku XIII. p. 33. a po njemu Huelsen u Mitth. des arch. Inst. in Rom VI. p. 335. i Mommsen u CIL. III. p. 1987. D. LXII.